

TOM EATON

*Codul
Cavalerilor*

Traducere și note de
RALUCA ȘTEFAN

TRITONIC
București

Echivelentele unităților monetare

1 rand \approx 0,1 euro

1 rand \approx 0,34 ron

1 euro \approx 3,38 ron

FAPTE REALE:

Cel puțin **2000 de oameni** cred că Pământul este plat.

5 milioane de oameni sunt convinși că au fost răpiți de extraterestri.

20 de milioane de oameni au cumpărat *Codul lui Da Vinci*.

Toate descrierile de artă, arhitectură, documente și ritualuri secrete din acest roman sunt exacte. Total imaginare, dar exacte.

Prolog

Galeria Națională Sud-africană, Cape Town

8:38 AM Paris

8:38 AM Johannesburg

10:38 AM Cape Town

Custodele muzeului se împletici pe o ușă laterală și se clătină până în cupola însoțită a galeriei principale.

„Crimă!“ găfâi, îndreptându-se cu pași șovăitori către grupul de turiști care ocupa banca din mijlocul sălii, înainte de a reîncepe turul. „Sunt omorât!“ Grupul se holba în continuare. Un turist german începu să-și răsfoiască ghidul: *Uciderea directorului ... uciderea directorului ... nu, nu este trecută în program. Foarte neobișnuit. Am să fac o plângere de îndată ce voi ajunge la cabana Vibrația Junglei.*

„Nu!“ șopti directorul cu o respirație greoaie, strângându-și cu putere pieptul. „Nu cu italic! Nu încă! Doar personajele principale primesc caracter italic! Tu ești doar un personaj de figurație! Nu ai cum să primești caracter italic!“ Îi răspunseră câteva priviri goale și vreo șase lentile de camere digitale: grupul de turiști îl filma de zor.

O voce răsună puternic dinspre ușa pe care intrase directorul. „Un cowboy nu plânge niciodată, china!“

Directorul căzu în genunchi și începu să se târască spre ieșire, unde o femeie durdulie pe post de paznic dormea adânc pe scaun, cu o dâră de salivă strălucind pe bărbie și piept în razele soarelui de dimineață. Mintea directorului galopa: *Nu așa. Nu aici. Nu acum. Vroiam să mor la terapie intensivă. Cu o cutie de bomboane de ciocolată Quality Street pe piept. Poate cu o bucățică în gură. Din acelea verzi, cu cocos. Iar în jurul meu să stea familia cu buchete de flori. Și o soprană din corul Băieții Drakensberg să-mi cânte „Ave Maria“.* Și

apoi un flaut să intoneze „Danny Boy”¹. Și Kenneth Branagh să-mi citească ceva de Auden². Dar nu așa vroiam să mor.

Turiștii respirau cu greu în timp ce o siluetă înaltă păși în sală. Pielea sa era îngrozitor de albă, la fel ca și părul. Ochii îi erau roz. În mână ținea un pistol imens. Din câțiva pași îl ajunsese pe directorul care încă se târa. Cu atenție și cu determinare încarcă arma, țintind victima.

„Un călugăr albinos!” șopti ghidul de tur.

Atacatorul se opri. Își lăsă umerii să cadă și arma să îi atârne într-o parte. Oftă și își întoarse privirea spre grupul de spectatori.

„Nașpa, cocalarilor!” se răsti el. „Chiar n-am timp acu’ să intru în detalii. Dar să știi că nu sunt albinos”.

„Dar ai ochii roșii!” continuă ghidul.

„Pentru că mănânc Klippies și beau coca-cola la micul dejun. În plus, mi-am uitat acasă ochelarii de soare. *Idioata* asta de lumină mă omoară!”

„Nu prea te porți ca un călugăr!”

Zâmbi afectat. „Ți se pare că arăt ca un călugăr, *dulceată?*”

Turiștii și-au dat seama că nu arăta deloc ca un călugăr. Cele câteva șuvițe de păr erau adunate deasupra unui gol de chelie, iar pe față se întindeau dezordonat fire din perciuni. O bucățică de hârtie însângerată îi atârna de bărbia îngustă, ca suvenir al toaletei de dimineață, iar haina pufoasă și peticită din piele, cu câteva măsuri mai mare, îi accentua picioarele slabe, ascunse de niște pantaloni bufanți. Niște pantofi de piele gri deschis și o pereche de șosete albe completau această imagine.

„Iar acum”, spuse el, ridicând arma spre director, „a sosit timpul să îți întâlnești Creatorul”.

Directorul gemu. „Dar eu sunt ateu. Bine, de fapt, în acest moment, tind spre un agnosticism optimist. Și,

recunosc, apar și elemente de Iudaism și de Budism. Iar toată povestea cu salvarea supremă devine reconfortantă acum. Oh, Doamne, e ultimul meu discurs, iar eu trădez Postmodernismul! E atât de ironic! Chiar vulgar! Imploră să fie desființat!“

Atacatorul îl întrerupse. „Desființează asta!“, urlă și apăsă pe trăgaci. Directorul simți în piept izbitura fierbinte a glonțului. *Nu în față ... te rog, nu în față: vreau să am parte de un sicriu deschis.* Din fericire, a doua lovitură îi găuri stomacul. Următoarea nimeri în coapsă. Iar alta, în umăr. Încă una, anihilându-i cel de-al patrulea deget de la piciorul drept. Și încă una, julindu-i lobul urechii stângi.

Directorul intră în panică.

Dacă termină gloanțele înainte de a lovi ceva fatal? Dacă va trebui să stăm aici toată după-amiaza? La ora patru am întâlnire cu adjuncta ministrului Artelor și Culturii și, tipic, voi tuși din nou cu sânge pe costumul ei. Nu, trebuie să se termine aici.

Asasinul se oprise și își ascunse arma în pliul hainei. Se strâmba și își mângâia cu mare grijă pumnul. „Am artrită la degetul cu care apăs pe trăgaci“, spuse el. „Cătușele astea de aramă sunt de rahat. Îți fac încheietura verde, ca și cum ți-ai șterge mucii tot timpul.“

Directorul începu să se târască din nou, trăgându-și trupul prăpădit cu ajutorul bărbiei, pe care o proptea în parchet pentru a crea o pârghie cu gâtul îndoit. Urmărindu-l cu privirea, asasinul scoase o altă cutie cu gloanțe, își încărcă arma cu atenție și o luă de la capăt. Glonț după glonț răsuna în galerie. Femeia-paznic tresări în somn și se adânci mai comod în scaun. Apoi se așternu din nou liniștea, întreruptă din când în când de bâzâiala de auto-focus al camerelor de filmat.

Mintea directorului era învolburată. Citise destule romane polițiste pentru a ști exact cât mai avea de trăit. Asasinul terminase din nou muniția, iar acum își

scotocea haina pentru a găsi altceva, ceva lung și tare, ceva ce semăna îngrozitor de tare cu ...

Deodată totul deveni foarte clar. Directorul știa ce avea de făcut. Și mai știa că trebuia s-o facă în doar câteva minute. Dar era de ajuns. Încet, cu durere, se rostogoli pe spate, își deschise cureaua și apoi fermoarul...

Capitolul 1

CC Langa privi mulțimea care-l ovaționa, ca de obicei convulsiv, public în fața căruia se afla în întunericul din sala Royal Albert. Atât de multe aplauze și totuși de fiecare dată se simțea ca prima oară. Se înclină grațios, pășind elegant în afara ploii de trandafiri și chiloței ce cădeau din loja „Ducele de Winchester“. O putea observa pe Ducesă, roșind și respirând cu greutate, așa cum se întâmpla de fiecare dată când Langa vorbea. Îi flutură un sărut, iar ea leșină și dispăru din raza ochilor săi.

Foarte amabili, șopti către companionii săi. Foarte amabili. În cele din urmă, publicul își relua locul, iar micuțul maestru de ceremonii de lângă Langa își relua prezentarea.

„Așa cum spuneam, este o mare plăcere să îl prezint pe domnul CC Langa ... „, tăcu o clipă, sperând că numele nu va provoca o altă ovaționare, dar Langa ținea degetul la gură, așa că se auzi doar un murmur emoționat. „...Domnul CC Langa, eminent istoric, simbolog, antropolog, matematician, romancier, astronom, farmacist, arheolog, lingvist și meșter olar. Suntem foarte onorați să avem printre noi această icoană sud-africană și internațională, câștigător al Premiului Nobel pentru descoperirile sale în balistica de catapultare ca sistem viabil de transport public; decorat pentru curaj de Legiunea Străină Franceză; deținător al râvnitului premiu „Scalpelul Ruginit“ din partea organizației „Doctorii Fără Frontiere“; iar în prezent decan al facultății de Științe Umane de la Universitatea...“ Se întrerupse, căci Langa îi atinsese cotul.

„Știi, chestia asta nu e încă sigură ...“, îi șopti Langa. Atât Universitatea din Cape Town, cât și cea din Johannesburg, Witwatersrand, îi propuseseră postul, întrecându-se în oferte extrem de generoase: haină de tweed cu petice din piele de căprioară la coate, haină de tweed cu petice din piele de cerb la coate și o pipă, haină de tweed cu petice din piele de cerb la coate și o pipă, cu provizii de tutun și chibrituri pentru un an întreg ...

Langa își zări chipul în alama pupitrului. Ediția americană a revistei GQ³ îl descriese ca fiind „sex — simbolul femeilor care gândesc și bestie a dragostei pentru cele care nu gândesc“, declarându-l expert atât în folosirea limbii, dar și a mâinilor (ca rezultat al anilor în plus de practicare a discursurilor publice față de cei petrecuți la bancul de prelucrare a lemnului). *Vanity Fair* l-a denumit „chipul perfect cizelat al Renașterii Africane, cu o pereche de mușchi abdominali ucigători“, în timp ce *Forbes* considera că „nu este corect ca un singur om să aibă atâta succes, atâta erudiție, atâta popularitate în rândul regilor, dar și al oamenilor de rând și să arate incredibil de bine.“ Ziarele scriau o grămadă de absurdități. Cu toate acestea, reflecția sa nu arăta deloc rău. Langa își trimise un zâmbet rapid: *Hai salut, marinare!*

„Doamnelor și domnilor“, începu Langa, iar din rândurile din spate se auzi un țipăt de femeie, redus însă imediat la tăcere. „Cei care au fost aici și săptămâna trecută își amintesc că am încheiat prezentarea cu o scurtă introducere a obiectelor fetișiste ale romancierilor din secolele XX și XXI, care folosesc coduri accesibile, dar bine disimulate pentru a transmite altor fetișiști telurile lor străvechi și secrete. Am menționat nume ca Barbara Cartland, Mare Preoteasă a Convenției Harrods, al cărei faimos mașon roz reprezintă cu nerușinare zeițele hedoniste ale Babylon-ului, al căror ritual era

de a-și stropi părul pubian cu șerbet. De asemenea, l-am menționat pe Stephen King, singurul supraviețuitor al ceremoniei „Turnul Cuvintelor“ din vechea religie a Kabbalei, în care o singură poveste este respusă în cât mai multe cuvinte, scopul final fiind de a scrie 77 de milioane de cuvinte — un număr mistic pentru mulți — pentru a descrie un singur lanț de evenimente.

V-am promis că în această seară voi explora indiciile secrete din *opera* lui Dan Brown. Are toată lumea un exemplar din *Codul lui Da Vinci*?“ Cinci mii de oameni ridicară cărțulia maronie. „Foarte bine“, spuse Langa, „vă rog să le deschideți la pagina 555“.

Își dresе vocea și citi al treilea paragraf de pe pagină. „Timpul părea să încremenească, topindu-se ca un vis, în timp ce lumea lui Teabing deveni o boltă în aer.“ Langa se opri. Publicul amuțise complet. „Ați simțit?“ întrebă el. „Ați simțit un tremur, un fior în aer? Doamnelor și domnilor, mă aflu aici pentru a vă destăinui că acest roman a fost scris cu ajutorul unei forțe supranaturale. Nici o ființă umană nu poate scrie proză atât de prost, fără pic de valoare și care totuși să reușească să capteze atenția cititorului la fiecare eveniment incredibil. Am devenit suspicios la citirea expresiei „timpul părea să încremenească“, care trăda gustul unui alfabet pentru clișee oribile, și nu am mai avut dubii când am citit expresia „topindu-se ca un vis“, scrieri atât de lipsite de valoare, atât de adâncite în banal, încât nu putea exista decât o singură explicație. Acest roman este, fără îndoială și clar pentru totdeauna, de-a dreptul îngrozitor, și, totuși, ciudat de atrăgător, chiar distractiv. Numai un autor diabolic, de o banalitate acaparantă, putea crea asemenea operă. Și sunt convins că în postura de coautor nu se poate afla decât Prințul Întunericului. Satana.“

Publicul tremură.

„Vă rog să închideți cartea și să priviți coperta din spate. Căutați numărul ISBN, situat probabil deasupra codului de bare. 4 litere. ISBN. Dar ce se va întâmpla dacă vom înlocui literele cu numere?”

Langa apăsă un buton și se auzi bâzâitul unui video. Pe ecranul lat din spate se puteau vedea cele patru litere: I ... S... B... N.

„I este cea de-a noua literă din alfabet, așa că înlocuiți — I cu cifra 9. S este cea de-a 19-a, deci îl vom înlocui cu 19 și așa mai departe. Vom obține succesiunea de numere 9 — 19 — 2 — 14. Așa cum toată lumea știe, în cazul unei misterioase succesiuni de numere, trebuie să le ordonăm de la cel mai mare la cel mai mic. Eu numesc această operațiune „Legea lui Langa de Evoluție a Conspirației”.

Se opri trimfător. „Restul este evident. 19 minus 14 plus 9 împărțit la 2. *Voila!* Literele I, S, B, N reprezintă un număr sacru.” Publicul murmură. „Da, doamnelor și domnilor, ISBN este codul secret pentru cifra 7!”

Când delirul se domoli și publicul își reluă locurile, Langa continuă.

„Dar ISBN-ul reprezintă mult mai mult decât un simplu număr. Să privim și cifrele din ceea ce ar trebui să credem că este un oarecare număr de catalog. 0 — 552 — 14951 — 9. Aparent, o simplă secvență de cifre alese de calculator, dar asta până ce vom aplica Legea mea pentru Subterfugiul Narativ Aritmetic. Zeroul dispare și vom avea 552 — 149 — 51 — 9. Din nou, restul este evident. 552 plus 149 minus 51 plus 9. Egal cu?”

„659!” rosti la unison audiența.

„Și dacă adunăm numărul ISBN, adică 7, ce obținem?”

Publicul era înmărmurit, cu fiori pe șira spinării.

Langa zâmbi. „666. Numărul diavolului.” Evită din nou câteva perechi de chiloței și își asumă cu mândrie

succesul. „Întotdeauna trebuie să identificăm două probe de circumstanță, pentru a ne argumenta teoria. Michael Moore a respectat acest lucru când a realizat *Fahrenheit 9/11*. Așa că vom studia titlul cărții și numele autorului. Încă o dată, înlocuiți literele cu cifre și apoi adunați-le. Lui „Dan Brown“ îi corespunde numărul 91, iar „Codului lui Da Vinci“ numărul 122. Este logic faptul că, pentru a descoperi adevăratul autor al acestei cărți, trebuie să dăm deoparte numele autorului oficial și să vedem ce ne rămâne. Așadar, scădem „Dan Brown“, adică 91, și ne va rămîne 31. Cartea are 105 capitole — prologul și epilogul nu se socotesc — așa că vom scădea 31 din 105 și ne va da 74. Ați înțeles?

Publicul dădu din cap.

„Foarte bine. Ultimul calcul este evident: codul de catalog are 9 cifre, pentru că 0 nu este un număr, așa că vom înmulți 74 cu 9 și ne va da ...“

„666“, murmură sala.

Langa se înclină. „Acuzarea și-a încheiat pledoaria. Este, însă, important să cercetăm cartea cu atenție. Chiar azi dimineață, în timpul debriefing-ului meu săptămânal la sediul CIA din muzeul Tate Modern⁴, mi-am dat seama că „Daniel Brown“ și „The Da Vinci Code“ reprezintă o anagramă pentru „Bin Laden, a convict died he. Row!“⁵ Care este legătura dintre Dan Brown și Osama Bin Laden? Osama a fost între timp capturat? Este deja mort sau este o profeție? Și cine vâslește? Este cumva o referire la concursul Henley Regatta? Sau poate este un indiciu despre capacitățile nucleare și biologice existente la Oxford și Cambridge? Sunt niște întrebări logice la care trebuie să găsim răspuns.“

Dintr-odată, o siluetă se desprinse din marginea scenei și urcă podiumul. Îi șopti lui Langa ceva la ureche, iar starul internațional înlemni și strînse marginile

pupitrului. Dar își reveni rapid și se adresează din nou publicului.

„Doamnelor și domnilor, din păcate va trebui să părăsesc această sală de îndată. Vă rog să vă păstrați locurile pentru a urmări o înregistrare de anul trecut în care eu citesc *Iliada*. Este foarte sensibilă și sunt convins că vă va face plăcere. Viață lungă și prosperă!“

Cu pași mari, CC Langa părăsi scena. „Du-mă la aeroportul Heathrow!“, se răsti la maestrul de ceremonii. „Soarta lumii depinde de chestia asta!“

Capitolul 2

La un kilometru jumate depărtare de Galeria Națională, o siluetă îmbrăcată într-o salopetă pătată de îngrijitor se strecură neobservată în tomberonul din spatele hotelului Mount Nelson. Ghemuindu-se în formă de somon norvegian, încremeni când ușa de la bucătărie se deschise din nou și o nouă porție de resturi se prăvăli în tomberon. Se crispă când fu lovit în ochi de o pulpă de miel și își mușcă limba pentru a nu țipa când un pumn de caviar ucrainean înghețat îi alunecă pe sub bluză. *Durerea îmi face bine*, murmură el. *Mmm. Și chestia asta gri care mi se lipește de pantofi îmi face bine.* Încercă să desprindă cu vârful degetelor ceea ce părea a fi o bucată de brânză garnisită cu grăsime de pasăre și un lung fir de păr blond.

Se făcu liniște, așa că profită de moment. Încet se strecură pe ușă. În cameră se afla un bucătar, foarte concentrat în decorarea unei creme de ciocolată cu un sirop ce sclipea metalic. Asasinul ieși din cameră și în câteva momente se afla în dreptul apartamentului „Lady Chatterley“ de la etajul al doilea. Cheia pe care o primise se potrivea. În sfârșit, putea respira. Reușise. Dar înainte de toate ...

În siguranța apartamentului, își dezbracă salopeta, păstrând cămașa și ciorapii. Sângele directorului de muzeu se întărise deja, formând o crustă înduioșătoare, care scotea în evidență tonurile de ocru ale peticelor de piele. *Custodele. Ce s-a mai luptat, nenorocitu! Un opo-*

nent pe cinste! Dar acum este vremea să mă purific. Este vremea să schingiuiesc carnea pentru a-și ispăși păcatele. Durerea îmi face bine.

Deschise geanta micuță de pe pat, de unde scoase un tub de carton și un cd player. Îngenunche încet lângă pat, aplecându-și capul. Deschise capacul tubului de carton și scoase patru postere. Introduse un cd în aparat. Cu mare grijă desfășură posterele, pe care le fixă de pat cu o biblie și exemplare din „Pagini aurii“. Chipurile blânde și familiare îl priveau, conferindu-i un sentiment de alinare. Se gândi cât de mulțumiți păreau. Cât de puri!

Muzica începu să răsună, iar el tresări la primele acorduri orchestrale. Pielea i se încreți pe măsură ce sute de viori izbucniră într-o orgie în trei părți. Respirația i se îngreună, iar în urechi simțea durerea atât de plăcută și de familiară. Curând, va veni rândul cimpoiului, iar urgia îi va curăța sufletul. Și apoi, ... purificarea supremă.

Exact la timp. Vuietul cimpoiului. Stomacul începu să bolborosească, iar încheieturile îl dureau foarte tare. Se luptă cu dorința lăuntrică de a fugi, de a-și băga degetele în urechi, de a vomita, de a se arunca pe fereastră în mijlocul unei petreceri de pensionare a unor taximetriști englezi. Nu. Așteaptă. Adevărata durere încă nu apăruse. Tremura incontolabil în timp ce îngenunchia, agățându-se de postere. Chipurile de pe pat zâmbeau în continuare.

Al treilea călăreț din apocalipsa muzicală: naiul. Sunetul subțire șuieră prin încăpere, iar asasinul mușcă cu îndârjire pătura de pe pat, în timp ce picături mari de sudoare i se prelingeau pe frunte. *Curând, Domnul meu, curând ...*

Apoi veni rândul vocilor subțiri, întotdeauna vesele, diabolic de grețoase. Cântau despre plimbări cu sania în Austria, despre romantismul Parisului sau despre